

BẠN ĐANG GIEO GÌ CHO THẾ HỆ TƯƠNG LAI ?

Kinh thánh: Các quan xét 9:1-6

“1 A-bi-mê-léc, con trai Giê-ru-ba-anh, sang qua Si-chem, đến cùng các cậu và cả nhà ông ngoại mình, mà nói rằng: 2 Xin các ông hãy hỏi hết thầy người Si-chem, mà nói rằng: Hoặc tất cả bảy mươi người con trai Giê-ru-ba-anh cai trị trên các người, hoặc chỉ một người làm vua của các người, điều nào là tốt hơn? Cũng hãy nhớ rằng ta đồng cốt nhục với các người. 3 Các cậu người nói giùm người, đem các lời này thuật lại cho hết thầy dân Si-chem nghe, và lòng chúng nghiêng về A-bi-mê-léc, vì chúng nói rằng: Người là anh em ta. 4 Chúng bèn ban cho người bảy mươi miếng bạc của miếu Ba-anh-Bê-rít; A-bi-mê-léc lấy bạc đó mướn những kẻ bại hoại hoang đàng đi theo mình. 5 Đoạn, người đi đến nhà cha mình tại Óp-ra, và trên một hòn đá, giết các anh em mình, tức những con trai của Giê-ru-ba-anh, số là bảy mươi người. Chỉ một mình Giô-tham, con út của Giê-ru-ba-anh, còn sống, bởi vì chàng đã ẩn mình. 6 Bây giờ, hết thầy người Si-chem nhóm hiệp với cả họ Mi-lô, đi đến cây đẽ bộp bia-đá ở tại Si-chem, mà tôn A-bi-mê-léc làm vua.”

Gợi ý bài học: Sau khi Ghê-đê-ôn qua đời, một cuộc tranh giành quyền lực đầy máu bắt đầu trong gia đình ông. Ghê-đê-ôn có nhiều vợ và bảy mươi người con trai. Ngoài ra, ông còn có một người thiếp tại Si-chem, sinh cho ông một người con tên là A-bi-mê-léc. Trong xã hội cổ đại, địa vị của người thiếp thường thấp hơn người vợ chính thức. Vì vậy, A-bi-mê-léc có thể mang mặc cảm rằng mình không được nhìn nhận ngang hàng với những người con khác của Ghê-đê-ôn. Tuy nhiên, Kinh Thánh không giải thích chi tiết về quyền thừa kế của ông. Điều bản văn muốn nhấn mạnh là: sau khi cha qua đời, A-bi-mê-léc không chấp nhận vị trí của mình mà chủ động tìm cách chiếm lấy quyền lực bằng mọi giá.

A-bi-mê-léc đến Si-chem, quê hương của mẹ mình. Ông gặp những người cậu và cả gia tộc bên ngoại, nhờ họ chuyển lời đến các lãnh đạo trong thành: “Hoặc tất cả bảy mươi người con trai Giê-ru-ba-anh cai trị trên các người, hoặc chỉ một người làm vua của các người, điều nào là tốt hơn? Cũng hãy nhớ rằng ta đồng cốt nhục với các người.”

A-bi-mê-léc lập luận rất khôn khéo nhưng đầy tính thao túng tâm lý người nghe. Ông đặt người Si-chem trước hai lựa chọn: hoặc để bảy mươi người cai trị, hoặc để một mình ông cai trị. Tuy nhiên, Kinh Thánh không hề nói rằng bảy mươi người con của Ghê-đê-ôn đang cùng nhau cai trị dân chúng. A-bi-mê-léc đã thổi phồng một mối đe dọa để tạo ra nỗi sợ, rồi trình bày bản thân như giải pháp duy nhất. Ông cũng đánh vào tâm lý huyết thống và địa phương: “Ta là cốt nhục của các người.” Nói cách khác, ông muốn người Si-chem nghĩ rằng việc ủng hộ một người cùng dòng họ sẽ mang lại lợi ích cho họ hơn là để gia đình Ghê-đê-ôn tại Óp-ra nắm ảnh hưởng. **Đây không phải là một lời kêu gọi phục vụ dân sự, nhưng là một cuộc trao đổi chính trị: người Si-chem giúp A-bi-mê-léc nắm quyền, còn ông sẽ đại diện và bảo vệ lợi ích của họ.** Tham vọng thường không xuất hiện với tên gọi thật của nó. Nó biết khoác lên mình ngôn ngữ

của lợi ích chung, tình thân, lòng trung thành hoặc trách nhiệm. Nhưng ẩn sâu bên dưới vẫn có thể là mong muốn kiểm soát và tôn cao bản thân.

Người Si-chem nghe theo A-bi-mê-léc vì cho rằng ông là người nhà của họ. Họ lấy bảy mươi miếng bạc từ đền thờ Ba-anh-Bê-rít và trao cho ông. Ba-anh-Bê-rít có nghĩa là “Giao ước Ba anh”. Sau khi từ bỏ giao ước với Đức Giê-hô-va, dân Y-sơ-ra-ên lại hướng đến một thần tượng và xem thần ấy như chủ của giao ước. Giờ đây, tiền bạc từ đền thờ thần tượng được dùng làm nguồn tài chính cho âm mưu giành quyền lực. A-bi-mê-léc dùng số bạc ấy thuê những kẻ vô lại và liều lĩnh đi theo mình. Tội lỗi trong đoạn Kinh Thánh này liên kết thành một chuỗi rất rõ ràng: **Thờ thần tượng dẫn đến tham vọng, tham vọng cần tiền bạc, tiền bạc thuê bạo lực, và bạo lực dẫn đến đổ máu.**

Khi con người loại Đức Chúa Trời khỏi trung tâm đời sống, những điều còn lại rất dễ trở thành công cụ phục vụ quyền lực, tôn giáo, tiền bạc, các mối quan hệ và cả cộng đồng đều có thể bị lợi dụng để thực hiện tham vọng cá nhân.

Có tiền và lực lượng trong tay, A-bi-mê-léc kéo đến Óp-ra, quê hương của cha mình. Tại đó, ông giết các anh em mình – bảy mươi người con trai của Ghê-đê-ôn – trên cùng một tảng đá. Cụm từ “trên một tảng đá” gợi lên hình ảnh của một **cuộc hành quyết có tổ chức**. Đây **không phải là hành động bột phát trong cơn giận, mà là một cuộc thanh trừng** được chuẩn bị nhằm loại bỏ tất cả những người có thể đe dọa quyền lực của ông. Chỉ có Giô-tham, người con út, trốn thoát vì đã ẩn mình. A-bi-mê-léc không xem những người kia là anh em, nhưng là chướng ngại vật trên con đường dẫn đến ngai vàng. Khi quyền lực trở thành mục tiêu cao nhất, con người rất dễ biến người thân, đồng nghiệp và những người cùng phục vụ thành đối thủ phải loại trừ. Tham vọng khiến chúng ta không còn nhìn người khác như những con người cần được yêu thương. Chúng ta chỉ còn nhìn họ theo hai cách: người có ích cho mục tiêu của mình hoặc người cản trở mục tiêu ấy.

Sau khi bảy mươi người con của Ghê-đê-ôn bị sát hại, dân Si-chem và nhà Mi-lô tập hợp lại, tôn A-bi-mê-léc làm vua. Đáng lẽ một vị vua phải bảo vệ dân chúng, thực thi công lý và đem lại sự sống. Nhưng vương quyền của A-bi-mê-léc lại được xây dựng bằng tiền từ đền thờ thần tượng, sự hỗ trợ của những kẻ vô lại và máu của chính các anh em mình. Ông trở thành vua không phải vì được Đức Chúa Trời kêu gọi, nhưng vì đã thao túng lòng người và tiêu diệt những người có thể chống lại mình.

Câu chuyện ấy cũng là kết quả đau đớn của những thỏa hiệp đã xuất hiện từ đời Ghê-đê-ôn. Ghê-đê-ôn từng từ chối ngôi vua và tuyên bố Đức Giê-hô-va sẽ cai trị Y-sơ-ra-ên. Nhưng sau đó, ông sống ngày càng giống một vị vua: tích lũy nhiều của cải, có nhiều vợ và đặt tên cho con trai là A-bi-mê-léc –nghĩa là “cha tôi là vua”. Điều này không có nghĩa mọi tội ác của A-bi-mê-léc đều do Ghê-đê-ôn gây ra. A-bi-mê-léc phải chịu trách nhiệm về những lựa chọn của chính mình. Tuy nhiên, câu chuyện cho thấy sự thỏa hiệp của một thế hệ có thể tạo nên môi trường cho tội lỗi của thế hệ sau phát triển. **Điều người cha chỉ nuôi dưỡng âm thầm trong lòng có thể được người con thực hiện công khai. Tham vọng chưa được xử lý trong thế hệ trước có thể trở thành tội ác trong thế hệ sau.**

Chúng ta thường nghĩ rằng chỉ cần giữ được vẻ ngoài đạo đức thì những ham muốn sai trái trong lòng không đáng lo ngại. Miễn là chưa hành động, chưa ai biết và chưa gây hậu quả rõ ràng thì có lẽ mọi việc vẫn ổn. Nhưng tội lỗi không được nhận diện và xử lý sẽ không tự biến mất. Nó có thể nằm yên, thay đổi hình thức hoặc tìm một môi trường thuận lợi hơn để phát triển. Một chút ham muốn được công nhận có thể dần trở thành lòng đố kỵ. Mong muốn có ảnh hưởng có thể trở thành nhu cầu kiểm soát. Sự thiếu trung thực nhỏ bé có thể trở thành lối sống giả hình. Tôn thương không được chữa lành có thể biến thành cay đắng và truyền sang những người thân cận. Tội lỗi kín giấu không chỉ ảnh hưởng đến cá nhân. Nó có thể lan vào gia đình, Hội Thánh và cộng đồng. Con cái không chỉ nghe những điều cha mẹ dạy, nhưng còn quan sát những điều cha mẹ thật sự tôn trọng, theo đuổi và khao khát. Nếu môi miệng nói rằng Chúa là Vua nhưng đời sống luôn chạy theo quyền lực, thành công và danh tiếng, thế hệ sau có thể học lấy tham vọng ấy mà không còn giữ lại ngôn ngữ thuộc linh bên ngoài.

Con người có thể nhìn thấy lời nói, chức vụ và hình thức bên ngoài, nhưng Đức Chúa Trời nhìn thấy điều ẩn sâu trong lòng. Ngài biết chúng ta phục vụ vì yêu Chúa hay vì muốn được công nhận. Ngài biết chúng ta đang bảo vệ chân lý hay chỉ bảo vệ lòng tự ái. Ngài biết một quyết định được đưa ra vì lợi ích của cộng đồng hay vì mong muốn củng cố địa vị cá nhân. Bởi vậy, điều chúng ta cần không chỉ là sửa đổi hành vi bên ngoài mà còn phải để Chúa soi xét những động cơ kín giấu bên trong.

Câu hỏi áp dụng bài học:

1. Tôi có đang sử dụng mối quan hệ để phục vụ người khác hay để xây dựng ảnh hưởng cho mình? Đời sống tôi đang gieo hạt giống đức tin hay tham vọng cho thế hệ tiếp theo?
2. Tôi có đang dùng tiền bạc và quyền hạn theo ý Chúa hay để đạt mục tiêu cá nhân?
3. Có tham vọng, tôn thương hoặc sự giả hình nào trong lòng tôi vẫn chưa được đem ra trước ánh sáng của Chúa?

Câu chuyện A-bi-mê-léc là lời cảnh báo nghiêm khắc, nhưng cũng kêu gọi chúng ta hành động ngay hôm nay. Chuỗi tội lỗi có thể được chấm dứt khi một người thành thật nhận diện điều sai trái, ăn năn và để Chúa biến đổi. Chúng ta không thể thay đổi quá khứ của gia đình, nhưng có thể quyết định mình sẽ trao lại điều gì cho thế hệ tiếp theo. Chúng ta có thể chọn không tiếp tục nuôi dưỡng sự giả hình, tham vọng, cay đắng và nhu cầu kiểm soát. Hãy đem những động cơ kín giấu ra trước Chúa. Đừng nói: “Điều này còn nhỏ, chắc sẽ không sao.” Một hạt giống nhỏ, nếu được nuôi dưỡng, có thể trở thành một cây lớn và sinh ra những trái đắng. Xin đời sống chúng ta không gieo những hạt giống dẫn đến chia rẽ và hủy diệt, nhưng để lại cho gia đình và cộng đồng một di sản của đức tin, tình yêu thương và sự kính sợ Đức Chúa Trời.